కథానిక

సరికొత్త పాతకథ

ద్వివేదుల సోమనాథశాస్త్రి

"ఏంరా పిల్ల నచ్చిందా?"

"............"

"అలా ఊరుకుంటే ఎలాగరా? చెప్పు నచ్చిందో లేదో."

"నన్నడుగుతా వేమిటమ్మా!"

"నిన్నడగకపోతే మరెవరినిరా అడిగేది? నేను పుస్తె కడతా ననుకున్నావా!"

"..............."

"చెప్పరా విసిగించక – పరాయిదా ఏమైనా నా. మీ అక్కయ్య కూతురే కదూ-చెప్పు!"

"నీ ఇష్టం అమ్మా!"

"బావుందిరా బావుంది! పెళ్లాడేది నువ్వా నేనా? నా యిష్టం ఏమిట్రా."

"సరే..."అని అన్నాడు మూర్తి తన చిన్న ఖాసం కదిలిందా లేదా అన్నట్టు-

"అమ్మ నాయనా తాతలు దిగొచ్చార్రా బాబూ."

* * *

"నీకేంకావలసిందేదో అడిగి వేయించుకోరా నాయనా. సిగ్గుపడకు-వీలు కానప్పుడు ఎలా అవుతుంది మరి. దానికీ ఊరంత సిగ్గు. అడిగితేనే గాని ఏంకావాలో ఏం తెలుస్తుంది"

మూర్తి అన్నానికి కూర్చున్నాడు – సీత మొదటే అన్నం, పప్పు, యథారీతిగా వడ్డించి చెయ్యిమీదికి నెయ్యి అడగనక్కరలేకండానే వేసి సిగ్గుతో అక్కడినుండి వెళ్లిపోయింది. మూర్తి పప్పూ అన్నం తినేశేడు. కూర కావాలి. ఎలాగ? అడగడానికి సిగ్గు! అదే పెళ్లి అయిన తర్వాత మొదటసారి పెళ్ళాం చేతి అన్నం తినడం! – కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా సీత లేదు చేతి సంజ్ఞ చేద్దామంటే. గ్లాసు రెండు సార్లు చప్పుడు చేశాడు. కాని సీత రాలేదు. కంచం కూడా చప్పుడు చేసేడు. సీత మెల్లగా వచ్చి తలుపు వార నిలబడింది. మూర్తి కూర వైపు కళ్లు తిప్పేడు. సీత వడ్డించింది. నూనె కోసం చెయ్యి చాపి ఉంచేడు. గ్రహించి నూనె వేసింది. రెండు గరిటెలూ అవగానే చెయ్యి తీసేశాడు. సీత వెళ్లి పోయింది.

మూర్తికి మజ్జిగ కావాలి. సీత మాటి మాటికీ వెళ్లిపోవడం తనకి ప్రాణసంకటం అయింది. విసుక్కున్నాడు. ఏం చేస్తాడు? చిన్న దగ్గు దగ్గేడు – సీత రాలేదు! 'అమ్మా! మజ్జిగ కావాలే' అని అరిచాడు! సీత గబగబా వచ్చి మజ్జిగ వేసి వెళ్ళిపోయింది. ఇదంతా చూస్తూన్న లక్ష్మి నవ్వుకొంది.

"అయ్యో సింగారమా! ఇలాగయితే ఎలా కాపురం చేస్తార్రా! బయట కూర్చున్న నేనట్రా నీకు మజ్జిగ వేసేది! పెళ్ళాన్ని పిలవ లేవూ. అవునే! సీతా! ఎవరో ఒకరు చొరవ చేసుకుని మాటాడాలి గాని మూగ ముస్నాల్లా అలా చూస్తూ కూర్చుంటే ఎలా నడుస్తాయి. ఇంకా రెండు రోజులు! బావుందే! యిప్పణ్ణుంచే మొగుడికి ఇలా చేస్తూంటే ఆ తర్వాత తిన్నగా అన్నం పెడతావా? అః!"

సీత యీ మాటలు విని సిగ్గుతో చిన్న నవ్వు నవ్వుకొని తల వంచేసుకొంది. మొహం ఎర్రగా అయిపోయింది. వెంటనే గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. మూర్తి గబగబా అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

"అప్పుడే రెండు అయిపోయింది! స్కూలుకి పోవాలి" అంటూ కుర్చీమీదనుంచి లేచాడు సీతకేసి చూస్తూ. అల్లుకుంటున్న సీత చలించలేదు. పోనీ అమ్మతో చెబుదామా అంటే ఎక్కడికో వెళ్లిపోయింది! సీత చూస్తూండగానే పుస్తకాలు సర్దుకొని బట్టలు మార్చుకున్నాడు. కాని ఇంకా సీత లేవలేదు! సైకిల్ తీసి మళ్ళా స్టేండ్ వేసేడు., అయినా ఏం

జవాబు లేదు!- 'ఇంకా అరగంట టైముంది!' అన్నాడు చేతితో గడ్డం నిమురుకుంటూ. సీత పట్టించుకోలేదు! 'కాఫీ క్లబ్బులో తాగొచ్చు కాఫీ' అని అన్నాడు. కాని జేబులో దమ్మిడీ లేదు. ఇంక లాభం లేదు అనుకొని. 'కాఫీ పెట్టు' అన్నాడు. సీత మూర్తి మొహం ఒక్కసారి చూసి నిప్పు చెయ్యడానికి వెళ్లింది. మూర్తి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు సీతవేపు చూస్తూ.

సీత కాఫీ తెచ్చి టేబిల్ మీద పెట్టింది. ఒకటే గ్లాసు. మరోటి తెలేదు! కాఫీ వేడిగా వుంది. సీత చూసేటట్టుగా రుమాలుతో గ్లాసు పట్టుకున్నాడు. సీత కదలలేదు. ఆమె వినేటట్టు-ఉఫ్;ఉఫ్,అని గట్టిగా ఊదేడు. అయినా యింకా రెండో గ్లాసు రాలేదు! ఇంకా ఇలా మౌనంతో కూర్చుంటే కాలేజీకి వేళ అయిపోతుందని తనే తెగించి "మరో గ్లాసు కావాలి" అని అడిగేడు, సీత తెచ్చిఇచ్చింది. మూర్తి కాలేజీకి వెళ్ళిపోయాడు.

*　　*　　*

"సీతా ..."

"........."

"సీతా!"

"ఏమండీ!" అని సిగ్గుతో నిలుచుంది-

"అంత సిగ్గెందుకు? నాతో మాట్లాడవూ?

".........—"

"సీతా!"

"మీకుమాత్రం సిగ్గులేదా ఏమిటి?"

"అది అమ్మదగ్గర... నీ దగ్గర కాదు!"

"పాపం! ఏదైనా కావలిస్తే గ్లాసులు వాయించడం గోడలకి చెప్పడం. నాతో మాటాడతారా?"

"పైవాళ్ళ దగ్గర ఆమాత్రం నటించకపోతే నిన్నూ నన్నూ ఉండనిస్తారూ."

"సీతా... యిలారా"అంటూ ఆమెచెయ్యి పట్టుకున్నాడు! సీత వదిలించుకొని గదిలోకి పారిపోయింది! మూర్తికూడా వెనకాలే వెళ్ళి ఆమె వల్లె వాటుని పట్టుకున్నాడు. సీత ఆగిపోయింది

"బావుంది! ఎవరైనా చూస్తే బావుండదులండి"

"ఫరవాలేదు. ఎవరూ చూడరులే అందరికీ యిదే వ్యాపకమా ఏమిటి?"

"వద్దండి అత్తగారు వస్తారు నాకుభయంగా వుంది. వద్దండి!"

"భయం దేనికో! రద్దూ!" అని ఆమెని తన వైపు లాగుకున్నాడు. సీత విడిపించుకోలేకపోయింది! తన బుగ్గలు మూర్తి గడ్డానికి తగిలి కితకితలు పెట్టేయి. యింతలో లక్ష్మి అలికిడి విని సీత గబగబా వంటింటిలోకి వెళ్ళిపోయింది. మూర్తి టేబిల్ ముందు కూర్చుని ఏదో రాసేస్తున్నాడు.

*　　*　　*

"ఒసే! వేగిరం కాఫీ పెట్టు తొందర పని ఉంది"అన్నాడు మూర్తి తను కొన్న కొత్తచీర సీతకి అందిస్తూ.

"మరి లేవాలా! ఇప్పుడు చెప్పేరో లేదో అంత తొందరైతే ఎలా!" అని చీరను చూస్తూ నవ్వుతూ అంది.

"నువ్వెప్పుడూ యింతే. నువ్వూ నీవేళాకోళం చాలు గాని వేగిరం కానీ" అన్నాడు పంచ కట్టుకుంటూ.

"తలవగానే తాత పెళ్ళంటే ఎలా? లేచిపొయ్యి అంటించాలా! నేనేం ఆడుకుంటున్నానా? చెప్పగానే చేస్తూంటే మీ కలాగే ఉంటుంది. ఆ వెంకటమ్మలాంటి పెళ్ళాం దొరికింది కాదు, కుదురును!"

"కానీ. అలాగే కానీ నువ్వూ నేర్చుకో- అప్పుడు దాని మొగుడు చేసినట్టే నీకూను"

"అబ్బో! అయితే వదిలేస్తారన్న మాట!"

"అలాగే చేస్తే...తప్పకండాను అదో మాటా?"

"అమ్మ నాయనో భయం వేస్తూందండీ!"

"ఇదిగో-యింతసేపూ ఉట్టినే మాటల్తో గడిపేసేవు. హాస్యానికీ దానికీ వేళాపాళా ఉండాలి"

"మీ రనడం కాదనడమూనా యిదిగో కాఫీ!"

"ఆఁ! దేవాంతకురాల్లా ఉన్నావే. అప్పుడే చేసే వుంచావూ?"

"మీరు ఆజ్ఞ యివ్వాలిగాని ఎంతసేపూ?"

*　　*　　*

"ఛీ ఛీ ఎప్పుడూ వెధవ వంకాయకూరే ఎన్నిసార్లు చెప్పేను? వేరే ఏదైనా చెయ్యమని! నీ మొహానికి మరేదీ చేతకానట్టుంది."

"మీరేమీ తేందే ఏం వండేదీ?"

"తేలేదు! ఇదోసాకు బాగా దొరికింది- వాజీ మొహం నువ్వూను పో అవతలకి!"

"అదేమిటండీ యీపాటి దానికే అంత కోపం? నేనేం చేసానని?"

"ఏం చేశావో చాలదూ! ఏదో యింత వండి పారెద్దామనే చూస్తావుగాని నా సంగతి నువ్వెందుకు చూస్తావూ?"

"బావుండదండీ! మీకు పెట్టడం మానేసి నేనేం పిండివంటలు చేసుకు తింటున్నానా? ఎందుకలా అంటారు!"

'అవొక్కటి వుండిపోయింది. అలాగే చేసుకుతిను! తింటున్నావో లేదో ఎవరుచూసి ఏడిచారు?"

"పోనీ లెండి అలాగే చేసుకు తింటాను. ప్రతిదానికీ తిట్టడం ఎందుకనీ?"అని సీత ఏడవడం మొదలుపెట్టింది!

"అదుగో...ఏమైనా అంటే ఏడుపు మొదలెడతావు-ఏడుపు మొహం నువ్వూను నా రాతే అంత! ఆఫీసు కెళితే అక్కడ గోల. యింటికొస్తే నీ గోల అబ్బబ! ఏ నూతులోనో గోతులోనో పడి ఛస్తే నయం - వెధవ ముద్ద నోటిలో కెలా వెళుతుంది! ఉప్పుంటే కారం వుండదు, కారంఉంటే వుప్పుండదు"- అని కంచం తోసేసి కోపంతో వెళ్లిపోయేడు మూర్తి. సీత అందంతా చూసి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

* * *

"పాపాయికి పాల డబ్బా తెచ్చారా? రెండు రోజులయి పాలులేవు. నిన్న రాత్రి జ్వరం తగిలి నట్టుంది" అని అడిగింది కళ్లజోడు పెట్టి అందుకుంటూ

"పాల డబ్బా! పాల డబ్బా! ఎక్కడ దొరకందే నేనెక్కడ నుండి తెచ్చేది! యింటికొచ్చేసరికి చాలు పీక్కుతింటావు! వెధవ రోగాలూ మీరూను ఒక్కరోజు బాగా ఉన్నారంటే రెండోరోజు తయారు యీదురో మనుకుంటూ. డబ్బులేక చస్తూంటే యీ డాక్టర్లకీ- మందులకీ ఎక్కడకని ఛావడం!"

"ఏదో ఓ నాడు చిన్న జ్వరంవస్తే రోజూ రోగాలే అంటారేం. పోనీండి మీకంత కష్టంగా వుంటే మానేయండి. యిలాగే చచ్చిపోతాం. ఏంచేస్తాం!"

"మా గొప్ప వేదాంతంచెప్పావులే! ఛావండి ఎవరొద్దన్నారూ! పీడ వదిలిపోతుంది. అసలు నిన్ను కట్టుకోవడం నాదితప్పు. దాపరించేవు శనిలా—"

"పోనీండి మీకంత శనిలాగ కనపడితే ఆ పని మీరే చేసి పెట్టండి! హాయిగా వుందురు గాని"

"అబ్బో చెప్పేవే - ఏం అంత కొనితేవాలనుకున్నావా ...ఛావు...ఎలావుంది? ఊరుకుంటే మితిమీరి పోతోంది..."

"కొట్టండి యింకా కొట్టండి- మీ కంత కష్టమయి పోయినాక నేను బ్రతికుండి ఏం లాభం"

మూర్తి కోపంతో లేచి వెళ్లిపోయాడు.

* * *

"అబ్బబ్బ! తలనొప్పితో చచ్చిపోతున్నా చూడవే...ఊఁ...ఊఁ..., నా కర్మ, మాఅమ్మ ఉండే మాటుంటే యిలా అవునా...ఎంత పుణ్యం చేసుకుందో...ఇందాకటినుండి అరుస్తున్నా వినిపించుకోవు!నిన్ను ముట్టించా! నిన్నేం చేసినా పాపం లేదు" అంటూ మూర్తి మంచం మీద నుండి మూలుగుతూ జావ తేవడం కొంచం ఆలస్యమైతే సీతని కసురుతున్నాడు. తెలుపు నలుపు, వెంట్రుకలతో గడ్డం పూర్తిగా మాసి పోయింది.

సీత వచ్చి జావ నెమ్మదిగా మూర్తికిపట్టింది!

"చాల్లే ఇంక పో. ఎక్కడికి పోతావో!"

"అయ్యో అంతలామాటాడకండీ.ఆయాసం వస్తుంది! నేనిక్కడే ఉంటున్నాను. ఎక్కడికీ పోలేదు. కొంచంసేపు పడుకోండి. కాళ్లు పడతాను."

"ఆఁ! చెప్పేవు నాసుఖం నువ్వు కోరే మాటుంటే ఇంతవరకూ రాకపోను! తల నొప్పెడుతూంటే కాళ్లు పడతానంటావు! ఏదో ఏడువు!"

"అలా అనకండి తల కొళ్లూ కూడా పడతాను. నాకేం కష్టమా!"

"ఊం...అబ్బ...కాని...

సీత తల పడుతూ కూర్చుంటుంది. డాక్టరు ఇంతలో వచ్చేడు. ఏదో మందు ఇచ్చి రెండేసి గంటల కోసారి రెండు రోజులపాటు పుచ్చుకోవమని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

"అయితే ఇంక నే బ్రతికినట్టే- అన్నీ అలా కలిసొస్తాయి. పోనీ ఛస్తేనే హాయిగా ఉంటుంది!"

"అయ్యో అదేమిటండీ అలా అంటారు మీకేం-"

"నాకేం లేదు. దుక్కలా ఉన్నాను. రెండేసి గంటలకోసారి నువ్వు మందివ్వడం కూడానా. నీ మొహం, నిద్రపోయావంటే మొద్దులా ఇవతల చచ్చిపోతున్నా లేవవు. ఇంక నా గతింతే...అయ్యో... భగవంతుడా..."

"అలా అనకండి. నేనెందుకిక్కడవున్నాను. మందివ్వకుండా మిమ్మల్ని వదిలేస్తానా. నాకు మాత్రం అక్కరలేదూ.మీమాటలు వింటూంటే నాకు దుఃఖం వస్తూంది. అస్తమానం ఎందుకలా తిడుతూంటారు? నేను చేసిన తప్పేమిటి. నామీద ఎందుకింత కోపం వచ్చిందో. ఏమండీ! నన్ను క్షమించరూ? నావల్ల ఏదైనా తప్పంటే చెప్పండి. నాకు మీరే అన్నీను. మీరు సుఖంగా వుంటేచాలని వేయిదేముళ్లకి మొక్కుకున్నాను. నన్ను రక్షించండి" అని మూర్తి కాళ్ళమీద పడి ఏడ్చింది సీత.

"అమ్మ!...లేవే పోతులా పడితే మొయ్యగలనా కాళ్లు విరిగిపోయాయి! నీకున్న లక్షణమే అది. ఏమైనా అంటే కొంప మునిగిపోయినట్టు ఏడుస్తావు. దేముళ్ళకుకూడా మొక్కుకోడం దేనికి దండుగ. చావనీ!"

"వద్దండి! నాముందు అలా అనకండి. నాకు భయం వేస్తుంది!"

"అలాగే లే-ఇక్కణ్ణుంచి పోదూ- మొర్రో మనుకుంటూ!"

* * *

"ఏమండీ మందు తాగండి! ఒక్కసారి లేవండి?"

"ఇలా తే-యిపుడెంత అయింది."

"నాలుగవుతుందేమో!"

"నువ్వు పడుక్కోలేదూ?"

"పడుక్కున్నానండీ. యిప్పుడే లేచాను. ఏం అలా అడిగారు?"

"ఏంలేదు. మందివ్వడానికి సమయానికి తెలివి ఎలా వస్తూంది అని"

"..............."

"పోయి పడుక్కో"

"మీరు మొదట పడుక్కోండి నేను పోయి పడుక్కుంటా." అని ఆ పక్కనే కూర్చుంది! మూర్తికి లోతుగా కళ్లుపోయి నీరసంగా ఉన్నట్టు కనుపించిన సీతని చూసేక జాలి కలిగింది. "నువ్వెళ్ళి పడుక్కుంటేనేగాని నేను పడుక్కోన"ని చెప్పేడు. సీతకి ఇతను యింత శాంతంగా మాటాడ్డం వింతగా తోచింది. ఇంకా ఏమైనా అంటే ఏమంటాడో అని అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయింది.

మూర్తికి మరి నిద్ర పట్టిందికాదు "సీత నిద్రపోతే ప్రతి రెండుగంటలకీ లేచి మందు ఎలా ఇవ్వగలుగుతూంది? లేదు. సీత నిద్రపోలేదు! తనకోసం ఎంత కష్టపడుతూంది. ఎంత నీరసంగా అయిపోయింది!" ఇలా ఆలోచించుకుంటూ పక్కకు తిరిగి చూశాడు. సీత లోపల పొయ్యి విసురుతూంది.

"సీతా—"

"ఏమండీ...వస్తున్నా..."

"ఇంకా పడుక్కోక ఏం చేస్తున్నావు?"

"పడుకున్నానండీ"

"అబద్ధం ఆడుతున్నావు కదూ! పోనీ"

"లేదండి కాఫీ చేస్తున్నా!"

"ఎందుకూ?"

"మీకే—"

"నాకెందుకిప్పుడు? యిందాకా జావ తాగేను కదూ?"

"ఏంతాగారో ఏమో. చేసిందంతా అలానే వుండిపోయింది! కాఫీ అయినా తాగక పోతే నీరసం చేస్తుంది"

"వెర్రిదానా పడుక్కో!"

"అలాగే లెండి—"

"వెళ్లు—"

* * *

మర్నాడు మూర్తి జాగ్రత్తగా సీత ఏం చేస్తూందో చూస్తున్నాడు. ఆలోచనలో తనకి బాధ అంతగా కనుపించలేదు! పదకొండు అయినా సీత వండుకున్నట్టు కనపడలేదు!—ఒంటి గంట! రెండు! అయింది. అయినా సీత అలాగే మందు యిస్తున్నట్టో, జావ చేస్తున్నట్టో కాళ్లు పడుతున్నట్టో గడిపేసింది! యిదంతా మూర్తిచూసి కళ్లంట బొటబొటనీరు కార్చాడు.

"ఆదేమండీ కళ్లంట నీళ్లు వస్తున్నాయి. తల బాధగా ఉందా?" అంటూ చీరకొంగుతో కంటినీరు తుడుస్తూంది.

"నువ్వే నన్ను ఏడిపిస్తున్నావు!" యీ మాట వినేసరికి సీత గుండె దడదడా కొట్టుకుంది, ఏమీ మాటాడలేకపోయింది.

"నువ్వు అన్నం తినలేదు కదూ?"

"తిన్నానండి!"

"ఎప్పుడు తిన్నావు? మంచంమీద వుంటే చూడలేదనుకున్నావా? చెప్పు తినలేదా?"

"..........."

"ఇలా ఎన్నాళ్లనుండి అన్నం తినలేదు!"

"అయ్యో! రోజూ చక్కా తింటున్నానండి. యీరోజే మానేశాను - ఆకలి లేదు"

"బావుంది."

"పోనీలెండి- యీ జావ తాగండి."

"ఇప్పుడొద్దు- నా కాకలిలేదు!"

"అదేమిటండీ! ఏం తిన్నారు గనుక ఆకలి లేకపోవడానికి."

"నువ్వేం తిన్నావు గనుక నీకీ వేళ ఆకలి లేకపోవడానికి."

"అదా! నా సంగతికేం లెండి మీరు తీసుకోండి!"

"అక్కరలేదు. నాకింక కాఫీ కూడా అవసరం లేదు!"

"అయ్యో! ఏం చేసినా మీతో చిక్కే. నే వండుకొని తింటాలెండి-మీరు తీసుకోండి!"

"అయితే ముందర పొయ్యి అంటించి అన్నం వండుకో అప్పుడు తీసుకుంటాను!"

తన భర్తలో ఇంత మార్పు వచ్చినందుకు సీత ఆనందం పట్టలేక పోయింది.

* * *

"ఏమండీ పండక్కి పెద్దపిల్ల ఎలాగూ రాదు. రెండోదానైనా, ఆయనికి వుత్తరం వ్రాసి తీసుకు రమ్మనమనండి—అల్లుడు కూడా వస్తాడు. సరదాగా వుంటుంది! మనమరాలిని చూసి ఏడాదయింది, చూడాలని వుంది!" అంది సీత దంపిన వక్కపొడి భగద్గీత చదువుకుంటూన్న మూర్తి చేతికందిస్తూ—

"అలాగనే రాసేను ఉత్తరం. పంపిస్తాడో పంపించడో. నాకుమాత్రం చూడాలనిలేదూ?"

"పెద్దల్లుడికికూడామరోసారి వ్రాసిచూడండి ఏమంటాడో!"

"ఎన్నిసార్లు రాయడం! అలాగే మరోసారి రాసి చూస్తాను!"

"అన్నట్టు అబ్బాయి దగ్గరనుండి ఏమైనా ఉత్తరం వచ్చిందా!"

"మంగళవారంనాడు వస్తాడట, కోడల్నీ పిల్లల్నీ కూడా తీసుకువస్తానని వ్రాసేడు."

"అమ్మ నాయనా! ఇప్పటికి వాడి తిక్క తిరిగినట్టుంది. ఎప్పుడూ ఇదిగో అదుగో అంటూ గడిపేశాడు!"

"అవును దూరాభారం...సంసారాన్నంతటినీ తీసుకు వచ్చేసరికి మాటలా ఏమిటి?"

"చిన్నల్లుడికి యీ సారైనా వాచీ పెట్టకపోతే ఒప్పుకోడు!"

"ఏం ఇప్పుడు తెలిసిందా అల్లుడంటే ఏమిటో? వాచీవరకూ ఎందుకూ? సూటు పెట్టమంటే పెట్టేదూ మీ నాన్న? అలాగే ఉంటుంది. తల నొప్పైనా తనదాకా వస్తేనే గాని తెలీదు!"

"చాలండీ! మీ ఎత్తి పొడుపులూ మీరూ. చూస్తున్నాగా మీరేం పెట్టేస్తున్నారో అల్లుళ్ళకి. రెండేళ్లయి చిన్నల్లుడికి వాచీ కొని పెట్టండీ అంటే డబ్బు లేదులేదని గడిపేశారే మా నాన్నకి మాత్రం ఎలా వస్తుంది?"

"పెడతాను! మానేస్తాననుకున్నావా ఏమిటి? మీ నాన్నలాగ!"

"చాలండోయ్! యీ గొప్పలు-మీరంటే ఏమిటి!... యీ సందడిలో భగవద్గీత మరిచిపోయారూ!"

"అవునవును! ఇప్పుడు భగవద్గీత చదువుకోమనకపోతే మరేమిటంటావు!"

"ఛీ - పోదురూ!"